

Kadet Vydra zamlaskal, protáhl se a líně se překulil na druhý bok.

Zatím neměl v plánu vstávat. Ne, dokud se pořádně nepoválí — však není kam spěchat. Nejdřív se ještě párkrát přetočí, mocně zívne, pomalu rozlepí víčka a teprve potom možná vyleze z pelíšku, kterým byl podivný předmět ze světa za lesem. Taková hnědá, rozšklebená věc, s tkaničkami a jazykem. Už se do ní sotva vešel, celý přechušoval, ale měl ji odmalička a nehodlal se jí vzdát.

Jen co se probudí, připraví si snídani. Obložený leknín, lopuchálku, možná jitrocelívance. Ještě lépe! Uvaří si čekanku — vždyť má času dost. Sotva ji spořádá, pořádně si vyčistí zuby. Zvlášť ty své dlouhatánské špičky, co mu tak pěkně narostly a mohla by mu je závidět kdejaká zmije, ba dokonce liška.

A pak už mu opravdu nezbyde nic jiného než si načesat srst a vyrazit. Dnes večer se v lese koná ceremo—

„TA CEREMONIE!“ Vydra vyskočil z pelechu, hned byl na tlapkách.

Vletěl do kuchyňky, kde si naházal do tlamy několik leklých zbytků, při čištění zubů málem spolkl smrkartáček, a když pádil ven z nory, celý se rozcuchal.

Slunce toho léta pražilo natolik zarputile, že hladina v jezírku klesla rovnou o několik čísel. Jindy podvodní tunel byl teď plný bahna a chvíli trvalo, než se jím kadet Vydra přebrodiv. Konečně se mohl odrazit a ukázkovou šípkou vletěl přímo do jezírka. Ze strany na stranu švihal mrštným ocasem a jako vystřelený plaval pod hladinou od svého domku v rákosí. Odbočil do potoka a mířil dál, až k vřesovému palouku.

Musí sebou hodit. Vždyť Koloušek je korunován na Jelena jednou za život!

„Nemotej se tady, skrčku!“

Zajíc uskočil stranou, jen taktak, že ho Bobr nevzal po hlavě dlouhým kmenem, co společně s dalšími zvířátky nesl na rameni. Vprostřed palouku už stály čtyři další kůly, které pan Bobr vlastnoručně vyřezal — totiž „vlastnozubně vykousal“. Až vztyčí i ty poslední zdobené sloupy, lesní ptactvo na ně snese mechovou plachtu a slavnostní altán bude hotový.

„Abyste se všichni nezcvokli,“ zavrčel si Zajíc pod vousy. Zaprvé nebyl žádný skrček a zadruhé tu nestál jen tak pro nic za nic. Měl tu poslání, byl tu služebně. A středem vřesového palouku se k němu také právě valil pan Ježek.

„Nemělo vás tu být víc?“ volal z dálky na Zajíce.

Ten pokrčil ušima, rozhlížel se, ale to už se k němu od potoka přihnal jeho opozdilý, zadýchaný a mokrý kolega.

„Kadeti Zajíc a Vydra se hlásí do služby!“ zapružili oba v pozoru.

„Pohov, pohov,“ odbyl je mávnutím Ježek. „Poručice tu ještě není?“ probodl je pichlavým pohledem.

Tentokrát se rozhlíželi oba. Až příliš okázale natahovali krky, stínili si oči a tvářili se udiveně.

Ježek, když to viděl, jen nevrle zaprskal. „Zůstaňte na místě. Když bude potřeba, pošlu pro vás. Hlavně se nikomu neplette pod tlapky, ať něco neprovedete!“

„Provedeme!“ sborově zasalutovali.

Pan Ježek to raději přešel, zakoulel očima a zase zmizel v rušném davu organizovat závěrečné přípravy ceremonie.

„Uf, to bylo o fous,“ oddechl si Vydra. „Doufal jsem, že to stihnu dřív než šéfová!“

„Děláš, jako by snad někdy přišla včas...“

Vydra se musel usmát, v tomhle měl Zajíc pravdu.

Najednou jim bez varování proletěl nad hlavami Datel, až se leknutím skrčili, poryv větru jim pročísl srst. Datel v zobáku nesl dlouhou květinovou girlandu. Teprve nyní se Vydra rozhlédl kolem a nevycházel z údivu. Všude takového cvrkotu, tolik výzdoby a barev. Korunovace Kolouška bude sláva, jakou les nezažil!

„Teda, to je něco, vid’!“ štouchl loktem do Zajíce.

„Jo, chovají se k nám jako k nějakým usmrkancům.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou Vydra a nadšeně rozhodil tlapkami. „Já myslím tohle všechno. Chápeš, že jsme před chvílí přijali rozkazy od samotného pana Ježka?“

„Tsss,“ odfrkl si Zajíc. „Doslova nám přikázal, ať nás ani nenapadne se hnout, natož přiložit packy k dílu.“

„Já tě nechápu,“ chytil ho Vydra za uši a stáhl je dolů. „Vždyť Ježek je pravá tlapka a rádce Jelena, vládce celého lesa. Víš ty vůbec, že ježci kdysi dávno vyhnali z lesa vlky?“

Samozřejmě že to Zajíc věděl. Věděli to úplně všichni!

Tu legendu znalo každé mládě už od narození či vylíhnutí. Ježci byli díky tomu ta nejváženější rodina v celém lese a její členové jsou už po generace rádci vládců lesa — jelenů.

I tentokrát převezme mladý Koloušek od svého otce trůn i s panem Ježkem.

„Pusť mě!“ Zajíc se Vydrovi vysmekl. Nesnášel, když ho tahal za uši.

Ten, očividně pobavený jeho vzteklou reakcí, se rozhodl ho ještě trochu poškádlit. Znovu po něm skočil, ale tentokrát mu Zajíc uhnul, a navíc mu podrazil tlapky. Vydra ztratil rovnováhu, padal k zemi a v několika kotrmelcích letěl kupředu, načež se rozplácl v trávě jako žába.

A tam o něj zakopl pan Bobr.

„Třísky plesky!“ zahvízdal skrz dva veliké žluté zuby, zatímco se s pomocníky znovu snažili získat rovnováhu. Kadet Zajíc jim hbitě vyrazil na pomoc, jenže zavadil o ocas zvedajícího se Vydry tak nešikovně, až do nich vrazil. Kláda, kterou nesli, jim sletěla z ramen a vyrazila na „demoliční derby“. Valila se vřesovým paloukem, nabírala rychlost, namotávala na sebe výzdobu, strhávala fáborky a válcovala lavice. Zděšená zvířátka před ní uskakovala. Kláda se při svém grandiózním finále strefila přímo do zbylých vztyčených sloupů. Ty popadaly k zemi jako kuželky a celá konstrukce altánu teď nepřipomínala nic jiného než rozbouraný táborák.

Zděšený Bobr spráskl tlapy a uháněl zkontrolovat své umělecké dílo. Celý palouk se otřepával, zvedal na tlapky, rozkoukával a zjišťoval škody.

Oba kadeti na tu spoušť udiveně hleděli.

„Ehm,“ polkl Vydra. „Jak že zněl ten rozkaz?“

RIVALOVÉ

Ne všichni obyvatelé lesa se měli stejně.

Záleželo na tom, jaké byl kdo zvíře a co uměl. Třeba takový Bobr měl zuby jako dláta a dovedl s nimi vyřezávat. Datel zas dokázal svým zobákem cokoli přitlouct (navíc v jakékoli výšce). Jelen byl mohutný, silný a se svým majestátním paroží jako korunou vládl celému lesu.

Byly tu také významné lesní rodiny nebo členové lesní rady, kteří se podíleli na vládě. Takoví ježci prý kdysi dávno vyhnali z lesa vlky. Byla tu lesní policie, která udržovala pořádek, nebo poštovní Holub, který vyřizoval zprávy.

A pak tu byli všichni ostatní. Docela obyčejní, jedni z mnoha.

Ti sbírali potravu, obětovali se pro druhé. Pro ty, kteří byli výjimeční, zastávali funkci, pracovali na něčem nenahraditelném nebo seděli v radě a na něco tak přízemního jako sehnat kus žvance neměli zkrátka čas.

„Ajaj, teď to slízneme,“ zakňučel Vydra.

„U zajecí packy!“ lekl se ušák. „On je tu i Jelen!“

Skutečně, vládce lesa se k nim hnal společně se svým rádcem. Cestu si razili skrz zvířátka snažící se dát vřesový palouk znovu do pořádku. Lesudíky zůstaly bobří sloupy celé, ale stejně dá spoustu práce, než se znovu všechno postaví. Korunovace těžko začne v původně zamýšleném čase.

„To bude průšvih,“ klepal se Vydra. „Co když nás kvůli tobě vyhodí?“

„Kvůli mně?“ vyprskl Zajíc.

„Však jsi shodil Bobrovi kládu!“

„Až po tom, co jsem zakopl o tvůj ocas!“

„Kdybys mi nepodrazil tlapy, neválel bych se na zemi!“

„Tahal jsi mě za uši, víš, že to nenávidím!“

„Tak jsi neměl být tak nabručený!“

„A ty zas tolik nadšený—“

„MLČTE!“ okřikl je oba Jelen. Pro samé hádání si nestačili všimnout, že už k nim doběhl. Zkoprněli v pozoru jako jedno zvíře.

„Kde je poručice?“ udeřil na ně vládce lesa, zděšený výraz ve tváři.

Vydra se Zajícem se začali strojeně rozhlížet. Kroutili krkem na všechny strany a předváděli, jak usilovně svou šéfovou hledají.

„U všech žížal, nechte toho divadýlka — na tohle nemáme čas!“ pohrozil jim zadýchaný Ježek. „Tak kde je Bachyně? Nesnažte se ji krýt!“

Přestali se tedy svíjet jak užovky, ale nevěděli, co dál. Mají snad svou šéfovou opravdu podrazit a říct, že ještě nedorazila? Zajíc mlaskl, nadechl se k odpovědi, ale hlasité funění z kraje palouku ho zarazilo.

„Tady, uf, tady jsem!“ volala z dálky divoká prasnice. Náčelnice lesní policie dusala mezi stromy, obří list lopuchu místo klobouku, kolem krku svou naditou policejní tašku. „Řeknu vám, to je hic, potím se jako prase!“

Všichni čtyři ji bezhlesně sledovali — uměla vstoupit na scénu, to se musí nechat.

Sotva k nim doběhla, sňala lopuchový klobouk a začala se jím ovívat. „To byste nevěřili,“ pracně popadala dech, „kolik času zabere, než ta dvě malá Selata odvedu do lesní školky!“

Jelen to, celý rozrušený, ignoroval, šel rovnou k věci: „Musím s vámi ihned mluvit, je to naléhavé,“ vyhrkl na ni.

„Tak prosím, beze všeho,“ dál mávala lopuchem, sáhla do své policejní tašky a začala žvýkat.

Vládce lesa se obrátil na Vydru se Zajícem. Jeho oči byly skelné, ustarané a protkané červenými žilkami. „Už jste se rozhodla, který z kadetů nastoupí k lesní policii jako váš kolega?“

Bachyně svrátila čelo. „Mně se nejlépe pracuje sólo.“

„To už jsme snad probírali, ne?“ pokáral ji pan Ježek.

Poručice jen vzdychla, otočila se na oba kadety a každému věnovala naprosto stejný, nicneříkající pohled. „Na korunovaci dorazím s novým strážmistrem, bez obav.“

„Dobrá,“ kývl Jelen. „V tom případě se mnou pojdte sama. Tohle nepřísluší jiným než policejním uším.“ Bachyně zpozorněla, Jelenův tón byl vážný, se špetkou obav a hrstkou strachu.

Když společně opouštěli vřesový palouk, Zajíc s Vydrou za nimi toužebně hleděli. O co asi jde? Nějaký případ, snad zločin? Kéž by už mohli být strážmistry, nestát jen opodál, ale zapojit se! Ovšem k lesní policii se nakonec dostane pouze jeden z nich, zatímco ten druhý se potupně vrátí ke sběru potravy.

Oba soupeři na sebe pohlédli, měřili se zamračenými pohledy, ale vtom se jim koutky roztáhly v úsměvu. Uvědomili si, jak snadno se vyvlíkli z toho, že zdemolovali altán a výzdobu celého palouku.

„Ehm, ehm,“ zakašlal jim za zády pan Ježek, docela na něj zapomněli. „Vy si zřejmě myslíte, jak snadno jste se vyvlíkli z toho, že jste zdemolovali altán a výzdobu celého palouku, že ano?“

Pot jim stekl po tvářích (tentokrát ne kvůli všudypřítomnému vedru).
„Korunovaci budeme kvůli vám muset posunout až na zítřejší večer.
Správně by se k lesní policii neměl dostat ani jeden z vás!“

Nezmohli se na slovo, oba stáli jako opaření, jen nasucho polkli.

A pak jim Ježek vrazil do tlapek pár vodních řas. „Po dobu příprav tu létala hejna ptáků sem a tam,“ rozhlédl se důkladně po okolí. „A všude nakálela!“

Nato je poplácal po ramenou, šibalsky mrkl a usmál se:

„Práce jako stvořená pro vás dva. Ať se palouk blýská!“